

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

De Sacerdotii Origine & Præstantia - Variis item Industriis, & Praxibus, quibus Sacerdotes boni ad Dei gloriam suámque & Proximi salutem promovendam sunt usi ; Malorum Qvoque Sacerdotum infelici interitu, radicibus, & remediis Cui etiam Compendium Ritualis, ea, quæ pro commodiori Sacramentorum & ...

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1681

[Exempla Religionis] Erga Sanctos.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48600](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48600)

P. Franciscus Turrianus Festum Præsentationis à P. quibus
expunctum, eruditissimis suis Scriptis restitui curavit, utroque
ut gratum sibi fuisse hoc obsequium ostenderet, eidem
travit, ut eodem die vitam suam feliciter finiret. Ibi

Exempla Religionis erga Sanctos.

I. Ad hanc Religionem erga Sanctos Sacerdotibus
nerandam non parùm conducet discursus à P. Petro
super hac materia factus, qui, ut l. 2. vit. c. 6. legitur,
bat pietatis esse Christianæ, quosdam sibi è Sanctorum
deligere, quos præ cæteris venereris, & colas, & quibus
votis, optatisque confugas; nec enim Majestatis esse
næ, quamquam possit, omnia, quæ petimus, æquè per
per Beatum quemlibet largiri. Quocirca in rogandis
pellandisque Cælestibus, & eorum Natalibus celebra
habendam esse cujusque rationem, & ad cujusque
dona divina, quibus & hîc à DEO auctus, nobilitatus
& illic DEO potitur ac fruitur, petitionem nostram
commodandam; nec enim hunc à Sanctis DEUM colle
suum quisque Creatorem cum universis Hominibus com
nicatum velit; quippe alios alium, dum hanc vitam
rent, tenuisse cursum: alios aliis decoratos fuisse
bus, & velle ea maximè vigere, per quæ ipsi DEUM
lutem invenerit. Nec sine DEI cecidisse consilio, ut no
dem omnes benefactis ac rebus gestis, nec eadem virt
sanctitatis gloriâ flourerent, quamvis nec ipsi exigant,
hîc ipsi DEUM honoris cultu, laudisque coluerint, et
is à nobis sine varietate colatur. Quinam autem es
Sanctorum numero à Sacerdotibus colendi sint, relin
dum proprio potiùs cujusque arbitrio videtur, quam
assignatione definiendum, cum varias in diversis ad Sa
inclinaciones advertamus, & alios quidem ad S. Caro
Borromæum, vel S. Franciscum Salesium, aut S. Phil
Nerium, ut qui in id toti incubuerunt, ut spiritum Pat
lem penè emortuum, verbis, exemplis, constitutionibus
precibus resuscitarent, alios ad Apostolorum Principes
rum & Paulum, alios ad alios Sanctos Sacerdotes magis
elinari experiamur. Satis ergo erit varia exempla at

quibus demonstratur, quanto studio Sacerdotes quidam Patronos à se electos venerati sint.

S. Augustinus præcipuo in honore semper S. Stephanum habuit, in cuius honorem templum extruxit, ejusque Corporis reliquiis illud exornavit, eò quòd plurima tribuerentur beneficia illum invocantibus, ut in vita illius l. 3. c. 31. refertur.

S. Silvanus Archiepiscopus in Nazareth S. Hieronymo devotus erat, ut, quidquid faceret, DEI nomen, & S. Hieronymi præmissum invocaret. Spec. Exempl. V. diffamare. c. 7. ubi etiam, quàm potenter ab hoc Sancto defensus sit, narratur.

S. Ignatius Lojola peculiari semper affectu & honore S. Petrum Apostolum prosequatur; hinc ab eodem apparente morbi depulsi, simulque conversionis Religiosæ beneficium accepit. Sed & alios Sanctos studiosè venerari, & invocare consueverat, hinc non semel illi eidem apparuerunt, maximè quando Constitutiones scribebat, quo tempore sic eos aspexit, ut ipse modum, quo eos viderat, explicare se posse negaret. Gloria S. Ign. c. 4.

S. Franciscus Borgias, ut Divorum cultum exstaret, aufereretque, Romæ in æs incisas, & affabrè sculptas imagines in omnes Provincias misit. Ipse verò Sanctorum reliquias & imagines religiosè venerabatur, splendidèque ornari curaverat, afferens, nusquam gemmas, aurum, argentumque dignius impendi, quàm in Authoris DEI, Divorumque cultum. Vita l. 4. c. 4.

S. Carolus Borromæus maximè æstimabat venerationem Sacrarum Reliquiarum, quarum varias translationes solemnissimè celebravit, elevando eas ex locis indecentibus ad monumenta magis conspicua & novis modis, ritibusque similes celebritates exornando, quo in fidelibus Populis magnas reverentiæ affectus erga tam pretiosa pignora accenderetur. Atque hâc ratione revixit in animis Populi memoria diversorum Sanctorum, qui antè in profundæ oblivionis tenebris sepulti jacuerant. Compend. vit. c. 19.

Alanus de Solmini hac Episcopus Sacra Divorum Lipsana velut thesaurum præstantissimum singulari studio venerabatur, nec ad ea accedebat propiùs, quàm summa cum reverentia.

rentia. Primum suam Diocesim lustrans, omnes in ea
quias visitavit, & si de earum veritate certus esset, ju-
ut cum decencia & veneratione super mensas belle
cultui Fidelium proponerentur, nec ab alio, quam Sa-
te superpelliceum induto in locis commodis cultoribus
reponerentur. Episcopis inter Sanctos relatis mirum
erat, imitationi virtutum eorundem Episcoporum tan-
qui cultus, ut nonnemo è Patribus ait, est præstantior
super omnes autem maximam gerebat devotionem
Carolus Borromæum, verissimum Pastorum speculum
jus vitam fidelissimè in se exprimere, suasque ad
illius normam exigere studuit. Vita l. 3. c. 20.

P. Petrus Faber in adeundis Oppidis vel Urbibus
los, Sanctosque Tutelares eorundem familiari quadam
servantia, & fiducia alloquebatur, suasque cum
& civium agebat, eò quòd interiore quodam, eoque
stri admonitu senserit, cælestium omnium tantam
gia, ut vel unius præsidium plus efficacitatis habeat
rigendos hominum mores, quam cunctorum edicta
industriique conatus. Vita l. 2. c. 5. & 6.

Petrus Forerius Canonicus Regularis & Parochus
tanquam summi Monarchæ Aulicos aspiciebat, & veneratur
ad hos tanquam asylum securissimum confugiebat, eos
sui Domini servos diligebat; reverebatur tanquam
colebat ut totidè Dominos, tamq; frequenter amoris
stimulis ad eosdem invisebat, ut absque hyperbole dici
ejus conversationem crebrius cum Beatis, quam cum
libus in terra fuisse: quam familiaritatem ut aliis etiam
suaderet, dicere solebat, mortalium utendo familiarita-
mendum esse, ne eorum vitia per oculos ad animam
trent, & induantur, at in conversatione cum Beatis
hunc timorem exulare, cum omnia in eis imitanda
pote sancta & perfecta. Peculiari tamen studio ac devo-
venerabatur Divos Basilium, Joannem Chrysostrum
colaum, Bernardum, Epurium Patrociæ suæ Patronum
bertum, & Ignatium Lojoram, quibus tam fidenter
negotia communicabat, ut ea fidentia verè in famili-
rem transiverit. Divus tamen Augustinus ei erat electis-
millibus, ejus magni consilii Angelus, ejus Oraculum

in omni casu tam ingenuè consulebat, quàm infans ad Patrem se conferat, sique verum est dicere: Devotio est imitatio, quem colimus, videbatur nihil ampliùs addi posse devotioni, quam in incomparabilem Doctorem gerebat, posteaquam vix possibile est majorem inter utrumque similitudinem reperiri, uti fusiùs author vitæ l. 2. c. 20. ostendit.

P. Bernardus Colnagus è Societate JESU Custodem suum Angelum frequenter ad spectabili forma præsentem habuit, æque ad illius Angelicam oris, corporisque siderei compositionem suos ipse gressus, motum, vultusque habitum ex modestiæ legibus conformare didicit: hunc in rebus arduis consulere, negotiorum, consiliorumque participem facere: hoc divini amoris flammam mutuare, constitutis horis ad surgendum è lecto excitari, ad orandum, dandamque literis operam, legesque ex amussi servandas incitari solebat: quidquid denique ageret, diceretve, ad majorem DEI gloriam referre doctus, raro admodum beneficio, quoties vel in levissimo levis etiam culpæ periculo versabatur, non perfuntionè moneri consueverat. Inter Cælites verò reliquos præcipuè D. Petrum, D. Thomam Aquin., D. Bernardum, D. Vincentium Ferrerium, D. Ignatium Lojolan, D. Antonium de Padua, D. Franciscum de Paula, & D. Agatham colebat, & amabat, eorumque non magis amator Religiosus, quàm imitator strenuus, virtutes sibi vitæ, moribusque exprimendas à primis etiam annis sumpserat, nihilque in eorum rogatus gratiam non faciebat, suavissima cum illis colloquia miscere solitus, & vel in ipsa mensa iisdem panis frustula cruce signata dicare. Amicis quoque aut quibuscunque demum aliis, ubi ubi se ferebat opportunitas, verbis disertissimis minorum Cælitum amorem, religionemque copiosè ac graviter suadebat. Vita l. 2. c. 7. §. 7.

P. Petrus Canisius, quemadmodum qui vulgo ad cuiuspiam gratiam tendunt, per ejus propinquos ac necessarios facile aditum sibi aperiunt, ita sibi agendum statuebat cum DEO, sanctaque Deipara, ut cum illarum Parentibus: deinde cum Sanctis, apud quos præcipua singularum earum tutela esset, tanquam cum Fratribus & Sororibus: denique cum Angelis cuiusque Custodibus, velut cum Pædagogis ac Magistris. Multum autem in Custodibus Hominum exorandis Ange-

Angelis reponerat, quod multifariam ii præparare, quæ cum agendum est, animos, vimque inimicorum & opprobriorum arcere possint ac vincere; unde ubi primam in Religionem aliquod aut Regnum perveniebat, mox Præbendam, & locorum Archangelos & clariores apud eas Genesim, & venerabatur Sanctos, & invocabat, ut & Incolis, & sibi tantis boni, propitiisque vellent, dum inibi legatione profunderetur. Ex quo instituto facillè consequeretur, ut inter Superos magis, quàm inter mortales habitaret, & agendas res non modò suavitas, & quidam quasi floridæ virtutis succus non elanguesceret, sed etiàm vireret pulchritudine, & effloresceret pabulo ex ipsa actione petito, quæ sanctissima beatarum mentium, quæ simul in ministerio humanae salutis missæ semper vident faciem Patris, humana tarditas patitur, imitatio. Vita l. 3. fol. 346.

P. Cosinas Alamannius supputato Sanctorum quotquot invenire poterat, semel saltem ad cujuslibet rem Orationem Dominicam, & Salutationem Angelicam recitabat. Bibliotheca script. Soc.

Exempla Obedientie.

I. Quantopere hæc virtus, quæ nihil aliud est, habitus inclinans ad omnia Superiorum iussa celeriter & pariter exequenda, necessaria sit Sacerdotibus, clarè ipsius Christi testimonio Jo. 15. dicentis: *Manete in me, ego in vobis: sicut palmes non potest fructum ferre nisi in ipso, nisi manserit in vite, sic nec vos, nisi in me manseritis. Ego sum vitis, vos palmites: qui manet in me, & ego in eo, hic fert fructum multum, quia sine me nihil potest ferre. Quid verò sit manere in illo, paulò post indicat dicens: Manete in dilectione mea. Si præcepta mea servaveritis, manebitis in dilectione mea. Cùm autem idem Christus Luc. 10. de Superioribus dicat: Qui vos audit, me audit, & qui vos spernit, me spernit: facillè colligitur, per obedientiam præcipuè Sacerdotem manere in Christo, adeò fructum ex suis functionibus sperare non posse, nisi perfectam suis Superioribus Obedientiam præstare diligeret, quod suo damno expertus est P. Melchior Nunnius*